

Jonge Hilversummer vecht met Sovoco tegen degradatie

Visser maakt nu grote stappen

Peter Pea

Hilversum • De druk zit er flink op. „We zijn ons er heel erg van bewust dat dit een cruciaal duel wordt.“ Volleyballer Timo Visser draait er niet omheen als hij woert uitblijkt op de wedstrijd van morgenavond tegen Scylla. Wil zijn club Sovoco niet degraderen, dan moet er een stevige overwinning geboekt worden.

Want de Soesters hebben het moeilijk in de eerste divisie A. „Apollo 8 is al zo goed als gedegradeerd. Wij zitten bij de drie ploegen daarboven. Winnen we die onderlinge strijd, dan zijn we veilig.“

De twintigjarige Visser is bezig aan zijn eerste seizoen bij de eerstedivisionist uit Soest. „Een paar jaar geleden trainde ik ook al een paar keer mee met Sovoco. Toen was ik nog te jong en kwam qua kracht tekort. Nu kon het wel, Brad (Taylor de trainer, red.) stond er voor open.“

Voor de winterstop kwam hij niet heel veel aan spelen toe. „Het was voor mij toen vooral heel veel trainen, beter worden en wachten op mijn kans. Op de passer/loper positie is hij ons veel concurrentie. Tegen Apollo 8 mocht ik voor het eerst starten en speelde die hele

wedstrijd uit. Daarna ging ik steeds vaker hele wedstrijden spelen. Daar ben ik blij mee, in het begin moest je genieten van kleine dingen, nu van complete wedstrijden.“

Als geboren en getogen Hilversummer begon Visser met volleybal bij Gemini-5 in zijn woonplaats.

„Mijn moeder, tante en oma vóolleyballen allemaal. Mijn broer stopte met voetballen en ging op volleybal. Toen ik hem een keer kwam ophalen vroeg zijn trainer aan mij: 'en wanneer ga jij eens vóolleyballen?' Ik heb daarna een keer meegedaan en kon meteen goed meekomen.“

In de jeugd was de HBO-student commerciële economie een talent. Op veertienjarige leeftijd stapte hij over naar Huizen, dat bekend staat om de goede opleiding. Ik ging daarvoor al naar de volleybalschool van Huizen en trainde in Alkmaar bij het Regionaal Trainings Centrum. Ook zat ik nog een jaartje bij Jeugd Oranje. Elke dinsdag ging je dan naar Papendal waar je vijf uur lang trainde. Dat was best zwaar, maar het wereldje beviel me goed.“ Een paar jaar later traint Visser nog maar twee keer per week. „Als kind droomde ik er van om ooit eens in de eerdivisie te spelen. Nu is ple-

zier voor mij heel belangrijk. Ik ontwikkel me nog steeds. Vorig jaar speelde ik bij Spaarndam voor het eerst in de tweede divisie en dit seizoen is het dus eerste divisie. Dat waren grote stappen, maar ik houd wel van de uitdaging om me omhoog te knokken. Ik heb nog geen idee waar mijn plafond ligt.“

„Dit seizoen heb ik veel getraind op mijn service. Die was drie keer niets“, zegt hij met veel zelfspot. „Eigenlijk heeft Brad me mijn hele service opnieuw aangeleerd. Ik heb nu een aardige floater waarmee ik altijd voor druk kan zorgen. Als een sprongservice niet extreem hard of goed is, dan is die makkelijk te verdedigen. Dat weet ik als passer/loper. Daarom heb ik me helemaal gefocust op die floater-service.“

Dan komt toch weer de wedstrijd tegen Scylla ter sprake. „We moeten gewoon winnen“, herhaalt de 1,95 meter lange volleyballer nog maar eens. „Dat was die druk er trouwens ook al. Toen verloren we de eerste twee sets. Vanaf dat moment hadden we het gevoel dat we niets meer te verliezen hadden en gingen we heel ontspannen spelen. We wonnen vervolgens met 3-2. Nu is dat eigenlijk te weinig. We moeten er echt vanaf het begin staan.“

Met zijn 1,95 meter is Timo Visser voor een volleyballer niet bepaald 'boomlang'.

FOTO: STUDIO KASTE BAARS